kanten 33 kr.; Påryd 13 kr.; Ölvingstorp 16 kr.; Resebidrag 4 kr.; Kalmar 95 kr.; Kläckeberga 50 kr.; L. G., Borås 10 kr.; V.-Vik till Paul Erikssons underhåll 100 kr.; E. N., Gullestorp 5 kr.; A. S. A., Gävle 6 kr.; nr. 922 S. A., Uppsala 10 kr.; nr. 923 R. C., Ervalla 30 kr.; nr. 924 A. E., Kalmar 50 kr.; nr. 925 Mongolgruppen i Trelleborg gm. R. I. 213 kr.; nr. 926 K. S., Skövde 2 kr.; nr. 927 M. U., Lista 30 kr.; nr. 928 Hedvigsborgs söndagskola gm. H. B., sparbössemedel 40:53; nr. 929 I. B., Odensbacken 8 kr.; nr. 930 Fr. J., Svärdsjö 15 kr.; nr 931 E. O., Alingsås 10 kr.; nr. 932 B. R., Landön 10 kr.; nr. 933 G. S., Ö. Ljungby 8 kr.; nr. 934 »C. E. T.» Stockholm 50 kr.; nr. 935 A. U., Öckerö 10 kr.; nr 936 O. L., Hälsingborg 3 kr.; Omnämnd 15 kr.;

Summa kronor 11.241 : 30

MARS MÅNAD.

Nr 937 A. A., Järle 10 kr; nr 938 A. A., Ängbylund Järle 8 kr; nr 939 Hj. J., Frödinge 3 kr; nr 940 a N. R., Huskvarna 3 kr; nr 940 b. E. H., Alingsås 3 kr; nr 941 K. S., Jämtl. Sikås 8 kr; nr 942 Missionsvänner Mälarhöjden 500 kr; D:o sparbössemedel 62 kr; nr 943 E. V., Uppsala gm. E. S., 5 kr; nr 944 O. K., Hjo 10 kr; K. F. U. K. Stockholm 30 kr; Kollekt vid ungdomsafton i Betesda 50:80; nr 945 M. A., Hälsingborg 10 kr; nr 946 H. F., Pålgård 10 kr; nr 947 A. J., Motala 3 kr; nr 948 M. J., Kilafors 3 kr; nr 949 E. J., Landskrona 10 kr; nr 950 E. L., Ystad 10 kr; nr 951 Söndagsskolan, Bjästa gm. E. L-t 17 kr; nr 952 A. W., Kalmar 3 kr; nr 953 I. W., Stockholm 5 kr; Onämnd Ystad 10 kr; Kollekter gm. Elsa Skallsjö; Göteborg, reshjälp 50 kr; Ödenäs 45:80, Vårgårda 67:80, D:o 20 kr., Asklanda 125:50, Ljurhalla 16:30, Lida 25:60, Nårunga 112 76, Borgstena 69 kr, Ljung 74:09, Floby 168:30, Floby pensionärshem 46 kr, Falköping 310 kr, Åsarp 203:07, A. B. till Anna Lisa Thorsell 100 kr, Vånga 40 kr, Blidsberg 115 kr, E. K. gm. D. S. 5 kr, Trädet 51:60, Slutarp syförening 25:40, Slutarp 32:28, Kinnarps skolbarn 26:76, Dalum 30 kr, Falköping 150 kr, Skövde 55:70, P-n, Skövde 25 kr, Hjo 70 kr, Frideme 86:50; nr 954 M. J. gm. A. F., Stockholm 10 kr; Gm. Vivan Almqvist, Jönköping: R. S., Jönköping 10 kr.

Forts.

Varmt tack till varje givare.

»Då sade han till sina lärjungar: Skörden är mycken, men arbetarne äro få.

Bedjen fördenskull skördens Herre, att han utsänder arbetare till sin skörd.» Matt. 9:37, 38.

Ljusglimtar från Mongoliet

Prenumerationspris kr. 2:— per år.

Prenumeration sker genom Svenska Mongolmissionens expedition, Brunnsgatan 4, Stockholm.

Tel. 10 62 05. Postgironummer 51015.

Ansvarig utgivare: *Magnus Havermark.*

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1949

87430

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 8	EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm	Aug. 1949

Som i gammal tid

Missionen i Östern, dit även Svenska Mongolmissionen hör, företer i dessa dagar drag, som för tankarna till den första tiden, urkristendomens tid.

Då präglades missionen av stor rörlighet. Man gav sig av från plats till plats för att utså Ordet, söka mottagliga själar, undervisa dem och söka bringa dem i kontakt med Frälsaren. Ökad rörlighet präglar nu även missionen i Östern. Så är våra missionärer numera ständigt på resande fot.

Ett annat drag i urkristendomens historia är det svåra yttre motståndet, kulminerande i ständig osäkerhet och upprepade förföljelser. Paulus levde år från år i ständig livsfara utan att ge upp och utan att förlora modet. Med ökad skärpa har efterhand även detta drag i missionsbilden trätt fram i våra dagars missionshistoria i Fjärran Östern. Nöden ökar, men också — på en del håll åtminstone — frimodigheten. En av de våra skriver hem trots de hopade svårigheter som tidsförhållandena vållat: »Det gör mig ont om dem av kamraterna som inte fått komma ut; det är en stor nåd — i nöden — att få vara härute.»

Nåd i nöden. Nåd till frimodighet, nåd till uthållighet, nåd till kraft.

Kallelsen till tjänst

Av missionär *Gerda Ollén.**

Härom dagen, då jag for från Stockholm till Skåne, hade jag en ny upplevelse av den svenska vårens ljuvlighet. Det är ju också tio år sedan jag var med om våren här hemma. Antingen har under dessa år minnet av hur ljuvlig våren är i Sverige försvagats hos mig, eller också är det så, att våren detta år här hemma är mer underbar än annars. Alltnog — jag kunde knappast taga mina ögon från det strålande landskap, som genom kupéfönstret skymtade förbi. Vilken rikedom, vilka färger, vilken skönhet och glans!

Helt osökt har denna vår mina tankar förts till en länge sedan förfluten tid — det är nu snart 40 år sedan, då jag också upplevde naturens under på ett sätt som väl aldrig förr. Jag var rätt ung då. Jag minns hur lätta mina steg voro, hur solen tycktes mig lysa med klarare, varmare, skönare glans än tillförne. Blommorna var vackrare — åtminstone hade jag aldrig förr sett dem lysa så. Och hur de doftade den sommaren! Hur sällsamt, som en oändligt skön och gripande musik förnam jag vindens sus i trädens höga kronor.

Jag vet, varför jag den gången upplevde naturens skönhet såsom en fest i mitt inre. Det hade samband med att jag denna tid bar på en underbar, ljuvlig hemlighet.

Jag hade under åtskilliga år varit fylld av längtan, otillfredsställelse. Jag var oviss om Guds mening med mitt liv. Jag sökte något, jag visste ej vad. Men den Herre, som jag redan då tillhörde och som kände mig långt bättre än jag själv, han mötte mig. Det var under en konferens i Södertälje. Där var en mongolmissionär Karlén, och han berättade från Mongoliet. Jag har intet minne av vad han sa, men under det han talade, trädde bilden av ett stort avlägset ökenland fram för min själ. Och i samma ögonblick visste jag, att med detta land var jag förenad; där hade jag min livsuppgift och min bestämmelse för min Herres räkning. Detta land var min kallelses land. Sedan det ögonblicket har jag alltjämt varit bunden vid ökenlandet där borta och kommer väl så att förbli den tid jag har kvar.

Men vad jag ville framhålla, det var, att med Jesu Kristi kallelse till mig kom en ny, förunderlig glädje in i mitt liv. Den glädje som jag bar på gav en ny glans åt hela naturen. Denna

* Någon tid före sin senaste avresa till Mongoliet höll Gerda Ollén ett anförande inför en krets missionsvänner om nåden att vara kallad av Gud till helig tjänst. Här publiceras det.

kallelse, dess höghet och storhet var min, min fördolda lycka. Han som jag älskade, han hade ansett mig värdig — han hade kallat mig. Hur obegripligt, hur fullkomligt ofattbart och otroligt för mig själv — men ändå en ofrånkomlig verklighet. Jag var kallad till helig livstjänst.

Mig hade den nåden blivit given att bland hedningarna förkunna evangelium om Kristi outrannsakliga rikedom. Det var en nåd, som liksom smälte mitt inre. Jag — sådan som jag var och som han visste att jag var — så liten, så fullkomligt oduglig, så omöjlig — och dock *utvald av Gud,* sänd i hans tjänst.

Under hela mitt efterföljande liv har jag aldrig kommit till botten på denna nåd — den har alltid synts mig lika oförklarlig, lika förunderlig, lika gränslös. När jag nu efter alla dessa år åter tänker därpå, griper jag på nytt om detta sällsamma: »Mig har denna nåd blivit given.»

Det var inte så underligt, att naturen syntes mig som förklarad den första sommaren efter sedan jag fått kallelsen av Gud att träda in i hans tjänst — en kallelse som, det kände jag, helt skulle kräva både kropps- och själskrafter, hela mitt livs intresse, hängivenhet och kärlek.

När jag tänker på detta — Guds kallelse till en mänskosjäl — och det är djupast sett en kallelse att giva sig hän, giva sig ut för Guds sak i världen — en kallelse att lida och att kämpa för Riket, för »det namnets skull», då blir mitt hjärta brinnande i mig.

Det är ju en nåd detta, som är given inte endast åt vissa bland Guds barn — det är en nåd som är given åt var och en, som av Fadern tagits ut ur världen och givits åt Jesus Kristus. Paulus skriver till församlingen i Filippi: »Eder har ju *förunnats* icke allenast att tro på Kristus utan ock att lida för hans skull.» (Fil. 1:29.)

Och när Jesus står med ansiktet vänt mot vägen, som skulle föra honom till Getsemane, till tortyr, till hån och begabbning, spott och spe och sen till Golgatas djup av smärtor och död, då slår han upp en dörr på vid gavel för alla dem, som älska och tillhöra honom, med orden: »Om någon vill tjäna mig, han följe mig. Och varest jag är, där skall ock min tjänare vara. Om någon tjänar mig, så skall min Fader ära honom.» (Joh. 12:26.)

Den här stunden känner jag som om hela mitt hjärtas kärlek ville gå ut till var och en av de Guds barn här i dag, som kanske ända hitintills — av fruktan, av otro, eller någon annan anledning — dragit sig undan från Jesu kallelse. En kallelse från Jesus, den är djupast sett en *inre* kallelse till tjänst och till efterföljd,

och därför är vår yttre kallelse i livet inte något hinder. Den är så stor och hög, denna inre kallelse, den omsluter och genomtränger och tager mot varje yttre uppgift. Ja, den genomtränger, förklarar, höjer och adlar, ger helgd åt hela livet.

När jag tänker på, hur tomt, hur meningslöst, intresselöst, ja, hur fattigt och färglöst livet skulle varit utan detta höga, allt krävande ord från Jesus »följ du mig där ute i öknarna» — om jag aldrig mötts av denna kallelse, då fylles jag av innerlig längtan efter en och var, som aldrig verkligen lyssnat till, stannat för, gått in under Jesu kallelse. Det måste bli ett gränslöst allvar, en helig iver inom oss, att gå in under kallelsen. För den är redan given. Vi *är* kallade att vara tjänare, livegna, om vi är barn.

Må kallelsens storhet, höghet och glans gå upp denna stund på nytt för vårt inre. Må vi denna stund ila vår Herre och Konung till mötes med det enda begäret att på nytt få mottaga hans kallelse till helig tjänst.

Vi som ha mottagit kallelsen, vi må på nytt giva oss åt honom att avskiljas och uttagas på ett mer helt sätt än tillförne för tjänsten åt Herren Jesus. Det må vara en uppgift i missionens verk, en direkt själavinnande bönetjänst eller någon uppgift att bära och lida och älska i det fördolda — för det namnets skull.

Och om någon är här, som än känner otillfredsställelse med livet, någon som känner det fattigt, tomt och glanslöst — o, kom till Herren Jesus. Böj knä inför honom. Han behöver dig. Han har en livstjänst, en kärlekens offertjänst, hög och härlig, just för dig. Kanske du har vikit undan för hans kallelse. Kom nu och avskilj dig till vilken tjänst han än kallar dig. Kom till ett liv fyllt av helig glädje, mitt under smärtor och bedrövelse. Kom till ett liv av helig gemenskap med Jesus Kristus. »Om någon vill tjäna mig . . .» Hör hans stilla, vädjande röst.

Det som Herren Jesus talar om som dens del och lott, som tjänar honom, är outtömligt, omätbart. Må vi alla mer och mer få tränga in i denna hemlighet — tjänandets, efterföljandets, gemenskapens hemlighet.

»Det rätta missionsarbetet måste alltid gå fram med förnekande av kalla försiktighetsåtgärder. Dess strategi kan aldrig följa studerkammarens linearteckningar. Endast den dödfödda konfucianismen — och vilken annan traditionsreligion som helst — kan försöka gå framåt genom att se tillbaka på gamla erfarenheter. Den muhammedanska fanatismen — liksom all annan religiös fanatism — måste brytas med Jesu Kristi oförvägenhet.»

Missionär J. Törnquist, Ostturkestan.

På jakt efter nytt fält

Tre rapporter

Av missionär *Elsa Bengtsson.*

Menyuang den 21 maj 1949.

Här sitter vi nu, Erintjin, Edvin Bohlin och jag, och väntar på hästar, som ska hjälpa oss ut till en mongolhövding, där vi tänker, att vi kan få de upplysningar vi behöver. Menyuang, den lilla kinesstad västerut, där vi just nu befinner oss, är »a bitter place», en bitter ort, sa oss missionär Street i Kina Inlandmissionen, och det är visserligen sant. Vi for först en dagsresa i buss västerut till en stor kinesstad, Sining, huvudstaden i provinsen Tsinghai. Därifrån for vi efter häst i en skranglig kärra över bergen, en färd på ungefär tre dagar. Vi kom hit den 19 på kvällen efter att ha rest sedan kl. 3 natten förut. Det var just då en otäck sandstorm, och vi kunde här knappt finna ett värdshus, där man kunde bo. Kangarna, de där platta murade cementsofforna, där man brukar ligga på värdshusen, var det här stora hål i, och det fanns intet papper för fönsterna. Till sist hittade vi ett värdshus utan trasiga kangar, och här bor vi. Mat äter vi ute, men kött står inte att få, så det blir bara ett slags underlig äggstanning och bröd och vatten. I går kväll fick vi dem att slakta en höna, så då åt vi hönssoppa med mjölsträngar i.

Gårdagen använde vi till att se oss om i stan. Här är en affärsgata. Men affärerna är så gott som tomma. De har lite dåligt tyg, hampa, bröd, ägg, te och tobak. Vi gick upp till mandarinen, och det är han som hjälpt oss till hästar, annars hade vi nog inga fått. Stan är huvudsakligen bebodd av farmare, men lantbruket är dåligt. Utsädet ger bara fjärdedelen av vad man lär få i allmänhet.

Jag är glad att inte Gerda Ollén är med på den här besvärliga färden. Hon var så ivrig att få följa med, mest för min skull, tror jag. Ni vet, att hon är så modig. Svårigheter betyder ingenting för henne, och hon ser missionsmöjligheter som ingen annan. Inte heller bindes hon av jämförelser med gamla trakter. Det gör däremot jag, och dessutom förlorar jag lätt modet, om det ser för svårt ut. Det vet Gerda, och därför ville hon följa med för att vara till hjälp. Mr. Street, som visste, att resan skulle bli

svår, avrådde, och vi bad Gud om ledning. Just när vi skulle i väg, blev Gerda liggande i förkylning, och då förstod vi, att Gud också avrådde. Resan hit i en klumpig kärra uppför skyhöga fjäll, 17.000 fot ö. h., var tröttsam, och sen skulle Gerdas mage inte ha stått ut med den mat, vi måste äta.

Vi trodde, att mongoler kom hit för uppköp och att vi möjligen för i vinter skulle kunna slå oss ner här, men det skulle inte löna sig. Av affärer och värdshus att döma kommer tydligen inte många hit. I dessa trakter tycks mest kineser bo. Närmast dem bor tibetaner, och sen kommer mongoler längst bort. Här skulle vara hemskt att bo. Menyuang ligger på en ful slätt mellan fjällen. Gula floden rinner nere i dalen. Här är ofta oväder. Här är kallt. Mitt i sommaren händer det, att det snöar. I morse, när vi vaknade, var marken vit. Transport hit skulle bli besvärlig på grund av höjderna. Vägen är annars bra, men färjan över floden var dålig. Jag begriper inte hur en storkärra skulle komma på. Jag sörjer vårt förlorade Måmingan. Hur centralt låg det inte mellan Dachan Bel och de tre Gon! Där var *riktigt* mongolland överallt! Här bor mongolerna uppblandade med andra folk, och typen på landet är inte alls mongolisk. Jag längtar till våra vackra stepper. Men kan vi få vara till ett vittnesbörd för mongoler här, så är det ju i alla fall ett tacksägelseämne, när nu riktiga Mongoliet tycks vara omöjligt att leva i på grund av att man inte kan få förbindelser, så att det går att få pengar sända.

Sining den 28 maj.

Vi är nu tillbaka här. Hästarna, som mandarinen i Menyuang hjälpte oss till, kom, och vi red 40 li (nära 2 svenska mil) över en grässlätt, som var tätt bebodd av tibetaner. Hövdingens lägerplats bestod av två mongoltält och två tibetantält. Vi blev väl mottagna och undfägnade på mongolvis, och vi låg där över natten. Hövdingen var tibetan, men talade *lite* mongoliska, hustrun var hövdingedotter, mongol, från Murri Djassak, som skulle ligga 160 li från Menyuang, dit vi ämnade oss sedan vi inhämtat upplysningar från denne tibetan, som skulle ha väl reda på mongolerna i de trakterna, enligt mandarinen i Menyuang.

Det var sant. Hövdingen var en sympatisk, förtroendeingivande man i 40-årsåldern. Han hade tydligen rest över hela provinsen. Han hade varit i Indien också på pilgrimsresa för två år sedan och talade om Darjeeling, Benares och Calcutta.

Han berättade om mongolerna åt norr, att i de flesta distrikten lever de på tibetanvis, och det är bara de gamla, som talar mongoliska. Barnen talar tibetanska. Ner till Menyuang far man

endast i nödfall. Detta var inga hoppingivande upplysningar. Vi förstod av allt, att vi inte kunde slå oss ner i Menyuang, ty vi skulle kanske inte få se mer än en mongol i månaden, och för mongolmissionens framtid tyckte vi, att det inte heller kunde tänkas, att vi skulle inrikta oss på ett så begränsat område med så få mongoler. De mongoler, som eventuellt skulle komma till Menyuang, skulle bara vara de med pengar utrustade. Kvinnor skulle inte ofta komma med. Det var vemodigt att resa tillbaka utan att ha fått ett fält och utan att ha hyrt i Menyuang, som Gerda trodde att vi skulle göra. På samma gång kändes det som en befrielse att inte behöva bli instängd mellan fjällen. Väl där kändes det på något vis hemskt att vara tvungen att färdas tillbaka över fjällen, och bodde man däruppe, skulle man inte gärna göra den resan och ändå — man hade varit tvungen ibland. Men hade där varit så många mongoler utanför Menyuang, som där var tibetaner, så hade vi inte kunnat annat än flytta upp till dem. — Hövdingen nämnde Dolan väster om Koko nor, som ett stort mongolcentrum och att den platsen liksom hörde ihop med mongolland, lät han oss också förstå. Allt vad han sade, stämde med uppgifter, som vi fått på mongol-yamen (mongolernas rättegångsplats) här i Sining.

Nytt område långt västerut rekommenderas.

Vi kom tillbaka hit till Sining den 25 maj. Dagen därpå tog vi kärra till det stora mongoltemplet Gombong. Det ligger bara drygt 2 mil härifrån. Vi reste dit bara för att vi trodde, att vi där skulle träffa mongoler från Dolantrakten, så att vi skulle få säkra uppgifter. Gud var god mot oss och ledde oss genast in i kontakter, som hjälpte oss till sanna informationer. Vi träffade genast en engelsktalande tibetan, en gardesofficer. Han rådde oss att först söka upp en överlama från vårt gamla Chahar, där vi hade vårt förra fält. Han hjälpte oss att finna honom. Denne visade sig vara vår bekanta Hårrindas' yngre broder, nu en rätt gammal man. Han blev storförtjust att träffa Erintjin, och han erbjöd sig genast att söka reda på en tillförlitlig lama från Dolantrakten, som vi skulle få sammanträffa med hos honom nästa förmiddag.

När vi kom dit nästa morgon kl. 10, hade han dukat upp äkta mongolté med smör och härliga lobi, stekta i smör, socker och russin. Den där Dolanlaman hade visst inte funnit det mödan värt att själv träffa oss, men han hade skickat en man med budskapet, att där borta bodde många mongoler. Han namngav tre stora mongoldistrikt strax utanför Dolan. Folket där levde i

mongoltält på mongolvis, talade mongoliska och bodde *inte* uppblandade med tibetaner. Bilväg finns mellan Sining och Dolan. Det tar antagligen två dagar att komma dit med bil från Sining. Jag vet inte säkert, men de säger att det är 800 li (nära 36 svenska mil). Bortom dessa mongoler finns återigen andra. De talar om »Sjöltam»-mongolerna och om »Shorleg»-mongolernas 23 stora distrikt. Dessa senare skulle emellertid för omkring två år sen ha blivit hemsökta av något folk från Sinkiang som de kallar hasseks. Av allt vad vi hör, så lämpar sig dessa Dolantrakter mer för mongolarbete än Menyuang. Där tycks finnas utvecklingsmöjligheter för en mission. Svårigheten är att det ligger så avlägset. Vi kan inte vara där utan att ha bil. Kan vi ens ge oss av så långt bort i dessa tider? Den röda faran är nog inte stor här — inte på en tid ännu — men hur skulle vi få pengar sända så långt bort? Missionär Gunzel söker ju också fält. Han har varit på Kansusidan av Nanshanbergen och funnit mongoler.

Här i värdshuset bor en framstående mongol från provinsen Sinkiang. Han bjuder oss vara välkomna till Sinkiangs stora mongolområden norr om Urumtji. Men dessa rövare — hasseks — har tydligen varit inne där också, ty vi träffade en lama från de trakterna, som flytt hemifrån på grund av oro, som de förorsakade. O, det är hemskt: mongolerna har snart inte en lugn fläck på jorden, där de kan sätta sin fot. Vårt stackars sargade, lidande, ensamma, övergivna, nödställda herdefolk, som till allt detta famlar i djupt mörker. Deras belägenhet är hopplös politiskt. Vad skall det bli av dem? Men det värsta är att de inte känner Gud. Jag tror, att det vilar ett stort ansvar på den kristna församlingen, som så helt försummat sin plikt som Kristi tjänare för mongolerna.

Vemodigt möte med gamla vänner.

I Gombong träffade vi en grupp av våra burriatter från Kalgan, 46 till antalet, som i sommar bodde med oss i Gon Miao. Kan Ni tänka, de hade rest den långa vägen till Dolan, men fått vända. De hade varit där endast 14 dagar, då kinesiska yamen (domstolen) i Dolan utvisade dem. »Passen, som en annan yamen utfärdat, gäller inte», blev det sagt. På dåliga kameler hade de tvungits tillbaka till Gombong, där de »skulle få nya pass». De hade väntat där nu i två månader, men inga pass fått. Mat hade de ont om. Bete för kamelerna fanns inte, så de höll på att dö. Kläderna, som Georg Söderblom gett dem, hade kinesiska myndigheter tagit. O, vad folk är orättfärdiga! De fick reda på att vi var i Gombong och kom för att få hjälp. I dag har Erintjin

fört deras talan på mongol-yamen här, och vi hoppas, att de ska få hjälp att resa till mongolland. I Dolan hade man tagit en främmande mongol, som var röd. Han hade uppgivit att han tilhörde buriatterna, och därför hade all denna nöd kommit över dem. Buriatterna berättade om Dolantrakten och Dabasen når, att där var många mongoler, och att de tycks ha bibehållit sin mongoliska särprägel.

Nya informationer

Erfaren pingstmissionär tillstyrker.

Hwangyuan den 30 maj 1949.

Nu duggar mina brev tätt, om de alls kommer fram. Det är bara två dagar sen jag skickade ett långt brev från Sining. Innan vi reste tillbaka till Lanchow, ville vi förfärligt gärna träffa missionärerna Nordmarks, men vi skulle inte få tid, om postbussen kom på utsatt dag. På grund av en broreparation kunde den inte komma den 28 maj, utan väntade till 1 juni. Jag blev mycket glad över den förseningen, ty jag kände, som skulle vi ha rest ifrån något väsentligt, om vi inte fått komma hit. Nordmark reste ju i denna provins ett helt år, innan han for hem. Han färdades runt Koko nor och var vid Dolan. Hans uppgifter stämmer med de uppgifter, som vi fått från mongolerna, och av allt att döma skulle vi ha ett stort verksamhetsfält väster om Koko nor. Han tror att där skulle vara arbete för både missionärerna Gunzels och oss, om nu Gunzel också skulle vilja dra åt det hållet. Han nämner särskilt en plats, där också mongoler är bosatta, men som bebos av ett 20-tal kinesiska farmare, som en mycket lämplig utgångspunkt för mongolarbete. Den heter *Tjaggar når*. Han tror, att man där skulle kunna hyra hus, och han säger, att levnadsförhållandena är goda och klimatet gott. Han skulle vilja vara där, om han nu inte redan hade bosatt sig här, säger han.

Här bor de verkligen trevligt, det är det minsta, man kan säga. De har hyrt en stor gård av en kinesisk ämbetsman. Här är många hus, och för allt detta betalar de bara 80 mex. dollars för året. Tre av husen är byggda i två våningar, och mittelhuset har en lång överbyggd balkong med underbar utsikt över skogklädda bergsluttningar. I bakgrunden ser man snökrönta fjäll. I två rum är trägolv. Här är prima innertak av trä, och jag bor i ett det mest förtjusande gästrum i andra våningen.

Vi har fröjdat oss över att höra om öppna dörrar bland mongolerna, som finns här. Även om det inte bor mer än några

familjer i stan, så har de här oupphörligt besök av mongoler. De kommer inte för medicin. De kommer bara för att höra nåm, d. v. s. höra om Gud. En präst kom häromdagen och sa: »Jag är så trött på tomheten i tempellivet. Jag vill höra om Jesus.» I en by inne bland bergen blev en mongol kristen. Han har vunnit sex andra för Gud. För en mongolmissionär är det gripande att höra om sådan beredvillighet. Det vore bra svårt, om missionärerna på grund av penningbrist skulle bli tvungna att dra sig härifrån. Det är verkligen ett lovande arbete. Nordmarks och de två kvinnliga pingstmissionärer, som arbetar här, är så lyckliga i sin gärning. Och vi gläder oss med dem.

Man kunde tycka att Nordmark skulle önska att få behålla denna stad för sig ensam. Det är *nog* med *en* mongolmission här, men han sa i går så broderligt: »Om Ni ville, kunde Ni ju hyra en gård här, tills Ni finge klart för Er åt vilket håll Ni skall fara. Det vore ju lättare för Er att bo närmare mongoler och mongolland, och här är mycket billigare än i Lanchow.» Gud skall välsigna dessa vänner för deras beredvillighet och förståelse! Sånt tar djupa tag i hjärtat, när man är hemlös flykting.

»Riskerna bör tas.»

För mig står det klart, att *även om* det skulle vara så, att vi bara finge vara ett år på en ny plats t. ex. Tjaggar når och det skulle vara dyrt att flytta dit, så borde vi ändå göra det. Det bleve ju inte billigt att resa dit om det är tre dagsresor med bil från Lanchow. Men Anders Marthinson tar oss upp till Sining åtminstone, och det är dyrt att hyra i Lanchow och fullkomligt meningslöst ur mongolmissionssynpunkt, så jag tror, att med de billiga hyror, som det är häruppe, transporten skulle betalas med vad hyran i Lanchow skulle kosta. Och sen tror jag inte, att vi i Guds verk får räkna med materiella värden och tid som affärsfolk gör. Ur affärssynpunkt lönar det sig ju inte alls på något sätt att driva mission. För en missionär och en mission gäller det att vara trogen och göra sitt yttersta, om tiden blir lång eller kort, om det blir dyrt eller billigt. Tiden står i Herrens hand, och allt silver och guld är hans. Vi räknar fel, om vi inte går vidare, emedan vi inte vill våga pengarna och om vi befarar, att det inte skulle löna sig »bara» för ett år. Vårt förstånd räcker inte till för att bedöma sådana saker. Vi är för små för det, då det gäller det stora, härliga, underbara verk, som heter Guds Rike och som är en levande verklighet — inte bara ett namn. Men då vi fått den stora äran att vara medarbetare i detta, trots vårt eländes futtighet, så gäller det bara för oss att följa hans fullkomliga och

kärleksfulla ledning. Ansvaret för vinsten och risken vilar hela på honom, Ledaren och Herren.

En bil behövs.

Missionär Boberg har en bil, en jeep, som han vill sälja. Den är kanske inte alldeles prima, men om den kunde betalas i Sverige med svenska pengar, så vore det kanhända vårt enda sätt att få en bil i dessa tider, om Gud leder oss att slå oss ner därborta i väster. Detta har kommit för mig under den här resan, och jag har inte talat med Gerda Ollén om dessa tankar. Framtiden är ju oviss, men jag tycker vi ska ta alla möjligheter, som Gud ger oss. Risker och förluster tar Herren på sig, och jag är så lycklig och glad och fri i denna visshet.

Nu vet Ni ungefär vår ställning. Jag tycker att det har ljusnat så mycket sen vi kom hit och fått träffa missionärerna här.

Många kära hälsningar till Er alla *Elsa B—n.*

I anledning av påpekandet om behovet av en bil därute må meddelas, att missionärerna i Lanchow nu har fått besked om att penningmedel för ändamålet finns disponibla. Styrelsen startade för en tid sedan som bekant en insamling, som gett nära 9.000 kronor.

Hälsning från U. S. A.

Missionärsparet Persson hoppas senare kunna resa ut till fältet

Familjen Persson är ännu kvar i Amerika, där missionär Folke Persson under den gångna vintern studerat vid North Park College, Chicago. De hade hoppats att till hösten få resa ut till Mongoliet. Den oroliga ställningen i Kina under det pågående inbördeskriget har ju dock hittills hindrat alla utresor. Även andra orsaker har nu tillstött, som föranlett dem att skjuta upp utresan.

Fru Margith Persson har under vintern och våren en längre tid varit sjuk. Hon har under våren genomgått ett par operationer, den sista ganska svår. Hennes hälsa är nu mycket bättre. Hon är dock ännu inte fullt återställd, och har tydligen icke krafter nog att tänka på utresa i höst. Hela familjen har under sommaren

flyttat från Chicago. Fru Persson behövde under konvalescenttiden få komma ut på landet. Gud synes på underbart sätt ha ordnat även denna sak för dem.

Fru Persson skriver härom i brev daterat den 12 juli: »Vi bor nu ute på landet, och det är ju sämre förbindelser här. Vi ha långt till postkontor och affär, men vi ha det härligt här, och vi njuter i fulla drag av den härliga landsluften. Vi måste flytta från Alliansmissionens hus i Chicago, då de behövde mer utrymme för sina egna missionärer, som väntas hem i större utsträckning än vanligt. Att få tag på bostad här är inte lätt. Ännu en gång fingo vi emellertid se, hur Gud fyllde våra behov. Vad kunde vi bättre önska än en plats på landet för sommaren. Hettan och smutsen i Chicago är nästan olidlig och barnen hade bara den lilla gatstumpen att leka på.

Farmen, där vi nu bor, har ägts av ett par gamla svenskar, troende människor, som dött för ett par år sedan. Sedan dess har den visst stått tom. De ville låta missionen disponera den, men ingen tycks ha velat bo här, varför förstår jag inte, ty vi blev överförtjusta över det vackra läget och den fria platsen omkring. Den äges nu av en släkting till de gamla. Han brukar den nu tillsammans med en äldre svensk ungkarl, smålänning. Här få vi nu bo, så länge vi vill, hyresfritt. Vår ungkarl äter med oss som en slags ersättning, men detta tycks han betala ganska frikostigt också, ty han kommer hem med den ena matbördan efter den andra.

Här är stora utrymmen, fem rum och kök på första våningen och så tre sovrum på andra. Köket har elektrisk spis och stort elektriskt kylskåp. Bra badrum finns också. Vi har det så bra vi kan önska oss.

Till hösten måste vi väl dock försöka få något inne i Chicago igen för skolornas skull. Jag ängslas dock inte så mycket för det. Vi ha fått uppleva Guds hjälp och ledning på ett så underbart sätt denna sista tid, och jag är fullt övertygad om att Gud skall hjälpa oss även med detta, då den tiden kommer. Vi bo nu omkring 75 à 80 miles (engelska mil) från Chicago uppe i Wisconsin. Gården ligger bara ett par miles från en härlig sjö, där man kan få sköna bad. Folke arbetar i en liten stad 25 miles härifrån. Det är också rena undret, att han kunnat få arbete så nära, att han kan bo hemma. Han hade först fått arbete inne i Chicago, men då skulle han ju fått lov att hyra rum där och så kommit ut över weekends hit. På ett förunderligt sätt ordnades det så, att han kunde få arbete här ute. Nu tar det honom bara en halvtimme morgon och kväll att köra till och från arbetet. Vi ha måst skaffa

oss bil för att kunna bo här. Det är kostnaden för den han nu skall försöka arbeta av i sommar. Vi fick tag på en bra begagnad bil för mycket hyggligt pris. Det är en 41 års Nash.

Pojkarna ha redan blivit bruna som små negrer, och de njuter obeskrivligt av friheten här. För mig var det ju tröttsamt med packning och flyttning så nära efter operationen, men det har gått bra, och tiden här blir ju en härlig rekreation, även om man nog har händerna fulla med matbestyr för så stor familj. Det var ju också mycket att ta reda på här, innan man fått det litet rent och trivsamt omkring sig.

Vår småländske ungkarl är enastående snäll mot barnen, och de älskar honom tillbaka. Han är en troende man, så vi ha ju gemensamma intressen också.

Jag är ju lite trött ännu, men jag har annars repat mig väldigt bra efter operationen. Då jag var hos doktorn någon vecka, innan vi flyttade hit, hade mina blodvärden gått upp redan till vad de inte varit på länge. Jag känner mig också mycket bättre.

Det är väl nu fråga om att bygga upp och hämta krafter igen, och det tror jag nog skall gå bra. Jag är så innerligt tacksam, att detta nu ligger bakom och att det gått så bra. Visst har det varit bekymmersamt på mer än ett sätt den sista tiden, men vi har också fått uppleva Gud så underbart nära. Allting, även små detaljer, har helt enkelt lagts tillrätta för oss.

Vi undrar, om de våra skall kunna resa ut i sommar eller inte, och hur det skall bli för oss. I höst kan jag väl knappast bli stark nog för att resa ut. Vi hoppas ju på att vi skall kunna komma tillbaka till Mongoliet igen.

De varmaste hälsningar från oss, hela familjen.»

Blott en dag, ett ögonblick i sänder,
Vilken tröst, evad som kommer på!
Allt ju vilar i min Faders händer,
Skulle jag som barn väl ängslas då?
Han som bär för mig en faders hjärta
Giver ju åt varje nyfödd dag
Dess beskärda del av fröjd och smärta,
Möda, vila och behag.

Själv han är mig alla dagar nära,
För var särskild tid med särskild nåd.
Varje dags bekymmer vill han bära,
Han som heter både Kraft och Råd.

Framstående affärsman — helhjärtad missionsman

Direktör Joel Lindblom 65 år

När man ser direktör Joel Lindblom har man framför sig en man som ännu står på livets middagshöjd. Åren ha icke böjt hans kraft eller minskat hans andliga vitalitet. Hans intressen äro många. Han är ledare för en stor och omfattande affärsverksamhet. Han är ordförande i Resande Köpmäns Kristliga Förening och har i detta arbete nedlagt mycket av sin kraft. Föreningen står alltfort i glädjande utveckling och har icke minst genom sin verksamhet för att få in biblar på hotellrummen i vårt land gjort en välsignelserik insats för hela vårt folk. Såsom ett erkännande för sina strävanden på detta område mottog Lindblom för ett par månader sedan av KFUM, med vilken förening RKKF står i intimt samarbete, Bernadottemedaljen, en utmärkelse som icke ofta gives. Men den var välförtjänt.

Då Svenska Mongolmissionen härmed vill giva direktör Lindblom sin hyllning, sker det under stor tacksamhet. Alltsedan år 1936 har han tillhört Mongolmissionens styrelse och nästan hela denna tid som dess vice ordförande. Det är ett mycket betydande arbete direktör Lindblom nedlagt i denna verksamhet, ett arbete som präglats och burits av ett ständigt levande intresse. Alltid har Joel Lindblom varit redo att taga sig an missionens angelägenheter — aldrig har man frågat honom till råds utan att finna det mest varma och vakna deltagande.

Alltid har han haft råd att giva, alltid har han varit redo att med hela sin kraft bistå vid problemens lösning. Och dessa problem ha de senare åren varit både många och svåra. Hans rikedom på uppslag och initiativ är ock beundransvärd. När andra i styrelsen stått rådlösa har Joel Lindblom alltid haft något förslag att komma med. Aldrig har han heller dragit sig för att åtaga sig uppgifter till missionens fromma. Låt mig påminna om insamlingen till missionens 50-årsjubileum. Då var det Joel Lindblom som var själen i det hela. Hans idérikedom, hans inspiration, hans arbete som ordförande i insamlingskommittén var den förnämsta orsaken till att insamlingen ledde till ett så gott resultat. Med sin erfarenhet och sunda blick icke minst på det ekonomiska området och med sitt mognade omdöme inom livets olika grenar har Joel Lindblom varit och är allt fortfarande en av Guds största gåvor till Svenska Mongolmissionen.

En egenskap som icke må förbigås vid ett tillfälle som detta är Joel Lindbloms varma hjärta för missionärerna. Det finns knappt något som för en missionens ledare är av större värde än just detta. När det gäller en missionsstyrelse så är också här den allra viktigaste, den allra ömmaste punkten. Det vilar en särskild välsignelse över de missionssällskap, som omhulda och tänka på sina missionärers välfärd och som omfatta dem och deras enskilda förhållanden på ett personligt sätt. Här vågar jag säga att Joel Lindblom står som ett föredöme för missionsledare. Detta är hela missionärskårens samfällda och tacksamma mening.

För allt vad Joel Lindblom varit och gjort för Svenska Mongolmissionen säga vi honom inför högtidsdagen, som infaller den 23 augusti, ett innerligt tack. Häri instämmer hela styrelsen, hela missionärskåren, expeditionspersonalen och alla missionens vänner över hela vårt land. Samtidigt med detta tack följer en tillönskan om Guds rika välsignelse till kropp och själ, till verksamhet och uppgifter för dagar som komma. Vårt hopp och vår bön är att vi länge må få behålla vår vice ordförande i ledningen för Svenska Mongolmissionen.

J. E. Lundahl.

Meddelanden

Missionär Joel Eriksson, som ända sedan mitten av december förra året legat svårt sjuk, har under de senaste veckorna vistats vid Hultafors sanatorium. Vistelsen därstädes synes vara mycket välgörande för hans hälsa, och en påtaglig förbättring har redan

förmärkts. Läkarna förordar emellertid ännu några veckors vistelse vid anstalten för ytterligare behandling.

Missionär Eriksson och hela hans familj sänder sitt varma tack till alla vänner, som i bön och kärleksfull omtanke äro med dem under denna svåra tid.

*

I ett privat brev avsänt under våren berättar Gerda Ollén ett och annat av allmänt intresse.

»I allmänhet tror jag man kan säga att vi är ett hjärta och en själ i vår lilla missionärsgrupp härute. När vi ber tillsammans känner vi ofta en sådan ljuvlig harmoni — åtminstone tycker jag det.»

Om den nya rekognosceringsresan skriver hon: »Det är tryggt och lugnt att veta att en Faders hand styr och leder det hela.»

Om den förestående nya granskningen av bibelöversättningen meddelas:

»Innerligt hoppas jag, att vi får börja med den där sista granskningen så fort som möjligt. Missionär Gunzel säger, att han tror, att det skulle ta minst sex månader att gå igenom det, och det gör det säkert. Han sa, att han ville ut på några veckors undersökningsresa, innan vi började. Så det kommer väl att gå en hel del av sommaren, innan vi får starta, är jag rädd. Och jag längtar ut till stepperna. Stora bullriga och kvalmiga städer är jag inte svag för. Men ingenting gör något, bara vi kommer igenom med detta arbete, så det blir klart för tryckning. Och Gud ska nog i sin nåd ge krafter dag för dag.»

*

I ett den 8 juni daterat privatbrev till en mongolvän i Stockholm berättar missionär Birgitta Bohlin ett och annat, som visar, att den nyss företagna långa undersökningsresan ej varit utan strapatser:

»Elsa Bengtsson, Erintjin Dortji och Edvin kom hem från resan, som varat tre veckor, för ett par dar sedan. Vägen till Menyuang går över ett väldigt berg. Hästen kunde ej dra dem alla upp, utan två måste gå. Min man berättade, att det tog honom fyra timmar att komma upp sista sträckan, och då grät han av trötthet, och hjärtat bultade förskräckligt. Det sprängde i öronen, och huvudet värkte.»

Fru Bohlin omtalar, att planer är å bane att missionärerna under sommaren ska tillfälligt bosätta sig på en ort ett stycke västerut, där pingstmissionen sedan flera år driver mission. De våra avse inte att där driva egen mission utan att ha platsen

som en utgångspunkt för fortsatt framryckning längre västerut. Man tänker sig också att under sommaren kunna resa bland mongoler i evangeliseringssyfte.

I Lanchow är det svårt att få husrum; det är så många missionärer i rörelse, fastän en del ha rest hem. »När jag kom hit», fortsätter brevskrivaren, »häpnade jag över att finna så mycken västerländsk civilisation här. Folket verkar idogt, och deras arbete ser mycket mer gediget ut än på andra platser där jag varit. Men av den gamla kinesiska kulturen ser man knappt ett spår. Den helt självständiga kristna församlingen här är livskraftig. Nu ha de en veckas väckelsemöten med högtalare utåt gatan. Det är märkligt med Guds rike på jorden.»

Influtna missionsgåvor.

Juni månad		*Januari—juni månader*	
1948	*1949*	*1948*	*1949*
6.569: 45	9.894: 45	73.484: 22[1]	76.514: 63[2]

[1] Därav testamentsmedel 14.834: 29.
[2] » » 5.860: —.

Redovisning

MARS MÅNAD

Forts.
956 A. G., Jönköping 34: 50; nr 957 A. A., Töre 5 kr; nr 958 V. E., Latorps bruk 25 kr; nr 959 H. J., Sundsvall 5 kr; nr 960 E. L., Värnamo gm. M. N., Bredaryd 3 kr; nr 961 G. J., Bredaryd 5 kr; nr 962 E. P., Simrishamn 3 kr; nr 963 A. P., Uppsala 50 kr; nr 964 Th. S., Bromma 20 kr; nr 965 H. T., Hok 8 kr; nr 966 M. N., Stockholm 2 kr; nr 967 A. S. S., Götene 14 kr; nr 968 E. L., Edsberg 3 kr; nr 969 H. N., Kristianstad 3 kr; nr 970 N. B., Råå 2 kr; nr 971 A. C., Örebro 5 kr; nr 972 R. D., Örkelljunga 15 kr; nr 973 M. G., Råneå 50 kr; L. H., Klågerup till Elsa Bengtssons underhåll 20 kr; nr 974 Östraby miss. och ungdomsförening gm. R. N. 100 kr; nr 975 A. R., Vinslöv 2 kr; nr 976 E. O., Göteborg 50 kr; nr 977 C. J., Rossön 25 kr; nr 978 M. J., Motala verkstad 10 kr; nr 979 A. L., Borås 5 kr; nr 980 O. L., Dalum 25 kr; nr 981 E. L., Traneberg 25 kr; nr 982 Sånntorps juniorförening gm. M. H., Askersund 10 kr; nr 983 M. P., Jonstorp 25 kr; nr 984 N. R., Ulricehamn 10 kr; nr 985 R. S., Nye 13 kr; nr 986 S. S., Öskeviksby 10 kr; nr 987 B. W., Djursholm 10 kr; nr 988 M. E., Smål. Taberg 30 kr; nr 989 Två systrar 20 kr; nr 990 K. J., gm. A. E., Ljungby 200 kr; nr 991 Onämnd Karlskrona gm. E. E., 5 kr; nr 992 E. G., Marie-